

Pescar de oameni

Cum intră oamenii în Împărăție? Știm că un vestitor al Evangheliei trebuie să fie pregătit în mod personal în duhul lui pentru această lucrare. Cum stau însă lucrurile cu ascultătorii? Care este cerința minimă de la un păcătos pentru ca el să-L găsească pe Domnul și să fie mântuit? Această întrebare stă acum în atenția noastră, căci, pentru predicator, este la fel de important să știe ce încearcă să facă, precum și să fie pregătit în duhul lui pentru a face lucrul respectiv.

În cele ce urmează ne vom ocupa doar de un singur punct legat de vestirea Evangheliei. Iau ca un lucru de la sine înțeles faptul că slujitorul Domnului cunoaște adevărul răscumpărării prin moartea ispășitoare a lui Cristos și că el însuși este născut din Duhul. Presupun, de asemenea, că știe cum să prezinte aceste realități cu limpezime și putere. Nu mă refer la esența a ceea ce predică el, ci mai degrabă la principiile care ar trebui să-l călăuzească în lucrarea lui de a conduce sufletele la Cristos.

Ce este necesar pentru mântuirea unui om? Cum poate fi el determinat să vină la ușa Împărăției și să intre? Cum putem să îi aducem la o legătură vie cu Dumnezeu pe oamenii care au doar o dorință sau cunoștințe minime cu privire la El? Acestea sunt întrebările noastre și doresc să prezint patru principii călăuzitoare care se vor dovedi, sper, de folos în aflarea răspunsului.

Dumnezeu, din partea Lui, a pregătit un mijloc de rezolvare întreit pentru fiecare om aflat în momente de criză. În primul rând, Isus a venit ca Prieten al păcătoșilor; în al doilea rând, oamenii sunt chemați să se întâlnească cu El personal (nu cu un intermediar); în al treilea rând, Duhul Sfânt a fost turnat peste orice făptură pentru a realiza în om lucrarea de convingere de păcat, pocăință și credință și, desigur, tot ce urmează după aceea. Apoi, din partea păcătosului, se cere doar o singură condiție. Nu i se cere – în primul rând – să

creadă sau să se pocăiască sau să fie conștient de păcatul lui, nici măcar să știe că Cristos a murit. I se cere numai să se apropie de Domnul cu o inimă sinceră.

Se poate că această ultimă afirmație vă uimește pe moment, dar, pe măsură ce vom avansa în studiul nostru, cred că veți înțelege cât de justă este ea. Vom aborda însă aceste puncte în ordine, începând din perspectiva mijlocului de rezolvare pregătit de Dumnezeu.

Prietenul păcătoșilor

În Evangheliile Domnul Isus este prezentat ca Prieten al păcătoșilor, căci, în cronologia istorică, El S-a dovedit a fi umblat mai întâi printre oameni ca Prieten al lor, înainte de a deveni Mântuitorul lor. Vă dați voi seama că și astăzi El este în primul rând Prietenul nostru pentru a putea deveni Mântuitorul nostru? Înainte ca noi să ajungem în punctul în care să dorim – sau, într-adevăr, să putem – să-L primim ca Mântuitor, El vine la noi ca Prieten, astfel încât întâlnirea personală cu El nu ne înspăimântă, iar ușa este deschisă pentru noi ca să Îl primim ca Mântuitor. Aceasta este o descoperire prețioasă.

De când am văzut în Mântuitorul pe Prietenul păcătoșilor, am văzut pe mulți oameni neobișnuiți și dificili aduși la El. Îmi aduc aminte că, într-un loc anume, o femeie tânără a venit la mine și m-a atacat spunând că ea *nu vrea* să fie mântuită. A argumentat că e tânără și vrea să se distreze, că nu vrea să fie nevoită să renunțe la căile ei și să devină așezată și sobră, căci atunci viața nu ar mai avea niciun farmec. A continuat spunând că nu are nicio intenție de a renunța la păcate și că nu are nici cea mai mică dorință de a fi mântuită! A ieșit la iveală că știa destul de multe lucruri despre Evanghelie, deoarece fusese educată într-o școală misionară; aceasta era reacția ei la cele învățate. După ce și-a vărsat tot năduful asupra mea, am întrebat-o: „Putem să ne rugăm?” „Ce să mă rog?” a răspuns ea cu dispreț. Am spus: „Nu pot fi răspunzător pentru rugăciunea dumneavoastră, dar mă voi ruga eu mai întâi și după aceea Îi veți

putea spune Domnului tot ceea ce mi-ați spus mie". „O, nu aş putea face asta!" a spus ea, cumva luată prin surprindere. „Ba da, puteţi", i-am replicat eu. „Nu ştii că El este Prietenul păcătoşilor?" Lucrul acesta a atins-o. S-a rugat – o rugăciune foarte laică – şi, din acel ceas, Domnul a lucrat în inima ei şi peste câteva zile a fost mântuită.

Reiese limpede din Noul Testament că Domnul Isus a venit ca Prieten, pentru a-i ajuta pe păcătoşi să vină la El. Venirea noastră la El este posibilă pentru că El a venit întâi la noi. El a venit să aducă cerul aici jos, aproape de noi. Îmi aduc aminte că odată stăteam de vorbă cu un frate în casa lui. Soţia şi mama lui erau la etaj, dar băieţuşul lui era în camera de zi cu noi. La un moment dat micuţul a vrut ceva şi a strigat-o pe mama lui să-i dea lucrul respectiv. „Este aici", i-a răspuns ea, „vino sus şi ia-l". Dar el s-a plâns: „Nu pot, mămico, e aşa de departe! Te rog adu-mi-l tu". Într-adevăr, băiatul era foarte mic şi, astfel, ea i-a adus lucrul cerut. Exact la fel este şi cu mântuirea. Numai prin venirea Lui până la noi jos a putut fi satisfăcută nevoia noastră. Dacă nu ar fi venit, păcătoşii nu s-ar fi putut apropia de El; El însă a venit pentru a-i ridica.

În momentele de criză, păcătosul se confruntă cu multe dificultăţi de ordin practic. De exemplu, în Scriptură ni se spune adeseori să credem. Cuvântul pune mare accent pe necesitatea de a crede. Dar tu spui: „Eu nu am credinţă". Odată o fetiţă mi-a spus: „Nu pot să cred. Mi-ar plăcea să cred, dar nu pot! Părinţii mei îmi spun mereu: «Trebuie să crezi!», dar fără niciun rezultat; nu am aceasta în mine. Dorinţa de a crede există, dar lipseşte credinţa. Îmi este imposibil să cred". „Nu e nicio problemă", i-am spus eu. „Nu poţi să crezi. Dar Îi poţi cere Domnului să îţi dea credinţă. El este gata să te ajute în privinţa asta. Roagă-te aşa: «Doamne, ajută necredinţei mele!»"

Sau, Cuvântul ne spune că trebuie să ne pocăim. Ce se întâmplă însă dacă nu avem absolut nicio dorinţă de a ne pocăi? Odată am cunoscut un student care mi-a spus că era prea devreme pentru el să se întoarcă la Domnul. Voia să mai aibă timp ca să guste din plăcerile păcatului şi să se distreze. Mi-a spus: „Tâlharul de pe

cruce a fost mântuit, dar își făcuse destul de cap și era timpul să se pocăiască. În schimb eu – eu sunt încă tânăr!” „Ei bine, ce anume intenționezi să faci?” l-am întrebat eu. El mi-a răspuns: „Vreau să mai aștept încă patruzeci de ani și să mă distrez și abia după aceea mă voi pocăi”. Atunci l-am îndemnat: „Să ne rugăm”. „O, nu pot să mă rog”, a spus el. „Ba da, poți. Poți să-I spui Domnului tot ceea ce mi-ai spus mie. El este prietenul păcătoșilor nepocăiți ca tine”. „Vai, dar nu aș putea să-I spun acestea Lui!” „De ce nu?” „O, pur și simplu nu pot!” „Ei bine, fii sincer! Spune-I Lui absolut tot ce ai pe inimă. El te va ajuta.” În cele din urmă s-a rugat și l-a spus Domnului că nu voia să se pocăiască și să fie mântuit, dar că știa că avea nevoie de un Mântuitor; a strigat, pur și simplu, după ajutor. Domnul a lucrat pocăința în el și, când s-a ridicat de pe genunchi, era un om mântuit.

La începutul secolului al XIX-lea trăia în Anglia o femeie care avea părinți creștini și care de ani de zile dorea să fie mântuită. Se ducea să asculte când pe un predicator, când pe altul, vizita biserici și capele în căutarea mântuirii, dar totul era în zadar. Într-o zi a ajuns într-o capelă mică fără să aibă vreo speranță reală în inimă, căci era aproape de disperare. Vorbitorul era un om mai în vârstă. Dintr-o dată, el s-a oprit la mijlocul predicii și, arătând cu degetul spre ea, a spus: „Dumneavoastră, domnișoară, care ședeți acolo în spate, puteți fi mântuită acum. Nu e nevoie să faceți nimic!” Lumina a pătruns în inima ei și, împreună cu ea, pacea și bucuria. Charlotte Elliot s-a dus acasă și a scris binecunoscuta cântare: „Așa cum sunt...O, Mielule, eu vin”. Cuvintele acestei cântări au arătat multor păcătoși calea simplă spre Dumnezeu prin sângele lui Cristos. Da, îndrăznim să spunem astăzi oricărui locuitor al Shanghai-ului sau al altei localități că poate să vină la El și să fie mântuit așa cum este.

Am pomenit aceste întâmplări tocmai pentru a sublinia faptul că, ceea ce păcătosul nu poate face, Mântuitorul este gata să facă El. Din acest motiv putem noi să spunem oamenilor că nu au nevoie să aștepte nimic, ci pot să vină de îndată la El. Indiferent de starea lor, indiferent de problema lor, să vină și să l-o spună Prietenului păcătoșilor.

Prima întâlnire cu Domnul

Ce este mântuirea? Mulți își închipuie că, pentru a fi mântuit, omul trebuie mai întâi să creadă că Domnul Isus a murit pentru el, dar e ciudat că nicăieri în Noul Testament nu ni se spune cu exactitate acest lucru. Desigur, întregul mesaj al Noului Testament se referă la faptul că Isus a murit și a înviat pentru ca noi să fim mântuiți. Dar citiți cu atenție Noul Testament și spuneți-mi dacă se găsește măcar un verset care să afirme că, pentru a fi mântuit, omul trebuie să îndeplinească o condiție, și anume aceea de a crede că Cristos a murit pentru păcatele lui. Nu veți găsi nicăieri un asemenea verset. Nouă ni se spune să credem în Isus, nu să credem că El a murit pentru noi. „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit” au fost cuvintele lui Pavel. Noi trebuie să credem înainte de toate în El, nu în mod specific în ceea ce a făcut El.

În Ioan 3:16 ni se spune că „oricine crede în El” are viața veșnică. Mai devreme în Evanghelia lui, Ioan consemnează că „El a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit.” La sfârșitul aceleiași Evanghelii Ioan afirmă că a scris-o „pentru ca voi să credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viața”. Oamenii L-au respins pe temeiul a cine era El, nu pe temeiul a ceea ce a făcut; ei sunt chemați să creadă în ce și cine este El, și nu, înainte de toate, în ceea ce a făcut. Ioan 3:16 nu spune: „Oricine crede că Cristos a murit pentru el și că El a purtat păcatele lui pe cruce are viața veșnică.” Mesajul acestui verset este următorul: Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său și în El Însuși suntem noi chemați să credem. „Cine are pe Fiul are viața.”

Desigur, nu vreau să mă considerați un modernist care îndrăznește să subaprecieze Crucea sau să acorde un loc inferior lucrării pe care a făcut Cristos pentru noi. Eu cred cu tărie în necesitatea jertfei Lui de ispășire și sunt convins că și voi credeți la fel. De aceea, sper că nu mă veți înțelegeți greșit atunci când spun că se poate ca aprecierea acelei lucrări să nu fie primul pas în întâlnirea inițială a păcătosului cu Domnul. Aprecierea trebuie să urmeze, dar întrebarea principală este dacă Îl avem sau nu pe Fiul, și nu, înainte

de toate, dacă înțelegem sau nu întregul plan al mântuirii. Prima condiție a mântuirii nu este cunoștința, ci întâlnirea cu Cristos.

Sunt mulți oameni despre care s-ar putea crede că au fost mântuiți prin versete nepotrivite din Scriptură! Lor li s-a vorbit prin versete care nu par a indica drumul spre mântuire și aproape îți vine să crezi că nu pot fi mântuiți pe acea bază! Simți că trebuie să fie undeva o lipsă și totuși, ești nevoit să recunoști că Dumnezeu Își găsește adeseori plăcerea de a lucra într-un asemenea mod. Pe vremuri doream ca cei pe care îi călăuzeam la Domnul să fie mântuiți pe baza lui Ioan 3:16 sau 5:24 sau 6:40. Dar, cu timpul, am ajuns să-mi dau seama că, pentru pasul *inițial*, e nevoie de o atingere personală de Dumnezeu; dacă aceasta se realizează, restul urmează negreșit. Prin urmare, nu are importanță ce verset alege Dumnezeu să îl folosească pentru acel prim pas. La urma urmei, nu avem nevoie să studiem teoria electricității și să o înțelegem în profunzime înainte de a putea aprinde becul. Lumina nu spune: „Nu voi străluci pentru tine, deoarece nu știi nimic despre principiul după care funcționez eu.” Nici Dumnezeu nu fixează înțelegerea drept condiție a apropierii noastre de El. „Și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos pe care L-ai trimis Tu.”

Să luăm trei exemple din Scriptură. Care a fost prima convertire deosebită pe care o găsim în Noul Testament? Cu siguranță cea a tâlharului de pe cruce. Până atunci totul arătase înainte spre Crucea lui Cristos. Acum realitatea ei se desfășura în fața ochilor oamenilor; tâlharul a fost și el martor la ea. Omul acesta a fost un exemplu de păcătos și a primit o pedeapsă exemplară, iar convertirea lui a fost, putem spune, un exemplu de convertire. Totuși, L-a recunoscut el pe Domnul ca Mântuitor? Care au fost cuvintele lui? „Adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta!” (Luca 23:42). Ce i-a răspuns Domnul? Nu i-a adus aminte de viața lui rea, nici nu i-a spus că suferea pe drept și că trebuia să moară, în timp ce El, Isus, suferea pe cruce pentru el și murea pentru păcatele lui. Nouă ni s-ar părea că acela era un prilej excelent de a vesti planul de răscumpărare – dar nu, Domnul a răspuns doar: „Astăzi vei fi cu Mine în rai.” Căci tâlharul

a recunoscut cine era Isus – și anume că, deși suferea pe nedrept, El urma să aibă o Împărăție în care să domnească; a crezut în Domnul și aceasta i-a fost îndeajuns.

Să ne gândim acum la femeia cu scurgerea de sânge. În Marcu 5:24 ni se spune că mulțimea Îl îmbulzea pe Isus. Erau mulți care Îl atingeau și Îl înghesuiau, dar numai o singură persoană dintre ei a fost vindecată. Ea a fost vindecată, deoarece s-a „atins” de El cu o intenție anume. Și nu a fost nevoie decât de o atingere, însă aceasta a reprezentat o apropiere, în duh, de Dumnezeu pentru satisfacerea mării ei nevoi.

Sau să ne aducem aminte de cazul fariseului și al vameșului aflați în templu pentru a se ruga. Fariseul știa totul despre daruri și jertfe și zeciuiele, dar din inima lui nu s-a înălțat niciun strigăt către Dumnezeu. Vameșul însă a strigat: „Doamne, ai milă de mine!” Ceva din el s-a îndreptat spre Dumnezeu și a primit un răspuns instantaneu, iar Domnul Isus l-a scos în evidență ca pe unul socotit drept de Dumnezeu. Căci ce înseamnă a fi socotit drept? Înseamnă a-L atinge pe Dumnezeu.

Epistola către romani ne vorbește în detaliu despre păcat și despre calea mântuirii; studiind-o, putem învăța multe lucruri despre doctrina răscumpărării; totuși, ea a fost scrisă pentru cei mântuiți. Evanghelia lui Ioan însă nu prezintă nicio doctrină în vreo formă sistematică; de fapt, cartea pare a nu conține aproape niciun plan și totuși, a fost scrisă pentru lume (Ioan 20:31). Sunt sigur că noi am fi aranjat lucrurile invers; dar am fi greșit! Să ne gândim: dacă ți-a luat casa foc și nu mai poți ieși din ea, când vin pompierii și pun o scară pentru a te salva, ce faci? Le spui: „Nu vă grăbiți! Spuneți-mi mai întâi de ce stă scara în sus fără a se sprijini de ceva? Scările obișnuite trebuie să se sprijine de ceva. Și din ce material sunt făcute hainele dumneavoastră? De ce nu le prinde focul?” – etc? Nu, ci te lași salvat și după aceea vei putea pune întrebări în legătură cu scara de salvare, uniforme pompierilor și orice altceva te-ar interesa.

După ce am fost mântuit, eram foarte nemulțumit de predica lui Petru din ziua de Rusalii. Mă gândeam că, în anumite privințe,

era destul de sărăcăcioasă, căci părea așa de inadecvată scopului ei. Părerea mea era că nu clarifica deloc lucrurile, deoarece nu conținea nimic despre planul de răscumpărare. Ce a spus Petru? „Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți; pe Omul acesta, dat în mâinile voastre după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fără de lege. Dar Dumnezeu L-a înviat...” Cu siguranță, mă gândeam eu, Petru a avut un prilej de zile mari ca să arate lucrurile în mod deslușit. Cu siguranță că atunci era momentul să facă niște referiri la Isaia 53 sau să explice doctrina ispășirii. În loc de asta, el a lăsat să-i scape prilejul și a continuat așa: „Să știți dar toată casa lui Israel că Dumnezeu a făcut Domn și Cristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.” Ce ciudat că Petru nici măcar nu a folosit titlul de „Mântuitor”! Cu toate acestea, care a fost rezultatul? Oamenii, ni se spune, au fost străpunși în inimă și au strigat: „Ce să facem?”

Mai târziu Petru a mers la neamuri, care aveau o cultură religioasă complet diferită. Desigur că acolo, ne-am gândi noi, Evanghelia va fi vestită foarte clar. Totuși, Petru i-a vorbit lui Corneliu doar despre cine este Cristos și, deși a pomenit, fără îndoială, iertarea păcatelor, nu a dat nicio explicație cu privire la semnificația morții Lui; cu toate acestea, Duhul Sfânt a coborât peste ei.

Reiese deci limpede că mântuirea nu este, inițial, o chestiune de cunoaștere, ci de „atingere”. Toți cei care se ating de Domnul primesc viața. Am putea spune că, judecând după predicile lui din Faptele apostolilor, nici Pavel nu era prea clar în prezentarea Evangheliei. În acei ani Evanghelia nu era vestită așa cum este astăzi! Nu se făcea o prezentare așa de clară a adevărului! Dar adevărul este oare ceea ce este cel mai important? Marea greșală a modului în care se predică Evanghelia astăzi este aceea că noi încercăm să-i facem pe oameni să înțeleagă planul mântuirii sau încercăm să-i atragem la Domnul inoculându-le frica de păcat și de consecințele lui. În ce constă eșecul nostru? Sunt sigur că în faptul că ascultătorii noștri nu Îl văd pe El,

deoarece nu prezentăm în mod adecvat Persoana Lui. Ei văd doar „păcat” sau „mântuire”, în timp ce nevoia lor este de a-L vedea pe Domnul Isus Însuși, de a se întâlni cu El și de a se „atinge” de El.

Mult prea adesea se întâmplă că cei care au fost mântuiți doar prin intermediul intelectului ajung să fie plini de sine. Ei înaintează fără a părea să simtă o nevoie mare după Dumnezeu. Ei știu totul și se consideră calificați de a critica chiar și modul în care predicatorul prezintă faptele. Dar când ajung într-o criză și își pierd direcția cunoscută de ei și trebuie să se încreadă în Domnul, nu pot face asta, pentru că nu sunt într-o legătură vie cu El. Sunt însă alții care, poate, au foarte puține cunoștințe, dar nu se bazează pe ei înșiși, ci s-au atins de Dumnezeu cel viu; aceștia înaintează și cresc în credință chiar și prin cele mai severe încercări. Prin urmare, primul nostru obiectiv trebuie să fie acela de a-i ajuta pe oameni să se întâlnească cu El.

Nimeni dintre noi nu poate pătrunde căile tainice ale lui Dumnezeu. Niciunul dintre noi nu îndrăznește să-I prescrie cum să acționeze. A fost odată un băiat chinez care, la vârsta de doisprezece ani, a fost dus de mama lui la un templu, sus în munți. În timp ce se închina înaintea altarului împreună cu mama lui, el s-a uitat la idol și s-a gândit: „Ești prea urât și prea murdar ca să meriți închinare. Nu cred că mă poți mântui. Ce rost are să mă închin ție?” Dar, din respect față de mama lui, a participat și el la ceremonie. Când aceasta s-a terminat, mama lui a pornit să coboare de pe munte. El însă s-a furișat până în spatele templului și acolo a găsit o ușă deschisă unde s-a oprit și a privit în sus spre cer, spunând: „O, Dumnezeule, oricine ai fi Tu, eu nu cred că Tu poți să locuiești în acel altar. Tu ești prea mare, iar acesta este prea mic și prea murdar pentru Tine. În mod sigur că locuiești sus în ceruri. Eu nu știu cum să Te găsec, dar mă pun pe mine însumi în mâinile Tale, căci păcatul este foarte puternic și lumea are o mare putere de atracție. Mă încredințez pe mine însumi Ție, oriunde ai fi Tu”. Treizeci de ani mai târziu l-am cunoscut și i-am vestit Evanghelia. El mi-a spus: „Astăzi L-am întâlnit pe Domnul Isus pentru prima dată, dar aceasta este a doua

oară când L-am atins pe Dumnezeu. Ceva s-a întâmplat cu mine în
acea zi, acum treizeci de ani, pe munte”.

Domnul cel viu este Cel care devine Domnul nostru. Isus nu
mai este Cel răstignit, ci Cel care domnește; de aceea, astăzi, noi
căutăm mântuirea nu la picioarele Crucii, ci la Tron, pentru a crede
în El ca Domn. Probabil că ar trebui să vedem mai clar deosebirea
dintre răscumpărare și mântuire. Răscumpărarea a fost dobândită
de Domnul Isus pe Cruce acum două mii de ani. Mântuirea noastră
se bazează astăzi pe acea răscumpărare împlinită o dată pentru
totdeauna. Cu toate acestea, este la fel de adevărat că tu poate ai
fost „mântuit” acum zece, douăzeci sau treizeci de ani, iar eu
doar recent, deoarece, pentru fiecare dintre noi, mântuirea este o
chestiune personală – o „împărtășire” personală – să zicem așa –
din Cristos. Fără îndoială că există aici o paralelă cu israeliții de
odinioară, din Egipt. Întâiul născut răscumpărat trebuia să se facă
părtaș la jertfa pascală mâncând din ea, nu doar privind sângele
vărsat pentru răscumpărarea lui; acolo, pe ușă, Dumnezeu hotărâse
să fie pus sângele în vederea propriului Său plan legat de ispășire.

Se poate spune deci că mântuirea, care este o experiență perso-
nală și subiectivă, se bazează mai degrabă pe învierea Domnului
decât pe moartea Lui. Moartea lui Cristos a fost necesară pentru
ispășire, din punct de vedere obiectiv, înaintea lui Dumnezeu.
Dar, în ceea ce privește mântuirea, Noul Testament pune accentul
pe credința noastră în învierea Lui, căci învierea este dovada că
moartea Lui a fost acceptată. Noi credem în Domnul Isus Cristos
înviat și înălțat în slavă și căutăm să-i aducem acum pe păcătoși în
legătură directă cu El.

O inimă sinceră față de Dumnezeu

Înainte de a ajunge la al treilea mijloc pe care l-a pregătit
Dumnezeu pentru criza mântuirii în viața cuiva, voi face o paran-
teză și mă voi ocupa mai întâi de ceea ce mie mi se pare a fi singura
condiție ce se pune omului.

După ce ai predicat Evanghelia pocăinței și a credinței în Isus Cristos pentru iertarea păcatelor, te vei confrunta cu diverse greutăți venite din partea ascultătorilor și s-ar putea să ajungi într-o reală încurcătură. Un om, după ce te-a auzit vorbind despre păcat și pedeapsa aferentă, îți va spune franc: „Da, știu toate astea, dar mie îmi place să păcătuiesc!” Ce vei face atunci? Așa cum am amintit deja, Prietenul păcătoșilor este Singurul care îl poate ajuta pe acest om. Un altul te ascultă și este de acord cu tot ce spui, dar nu pare în stare să facă pasul necesar. Te întâlnești cu el ziua următoare și îți spune: „Am uitat al treilea punct? Care era?” Dar mântuirea nu este o chestiune de „puncte”! Mântuirea nu este nici măcar o chestiune de înțelegere sau de voință. Ea este, așa cum am văzut deja, o chestiune legată de întâlnirea cu Dumnezeu – oamenii ajungând într-o legătură directă cu Cristos Mântuitorul. Atunci, mă veți întreba, care este cerința minimă ce se impune omului pentru ca acea legătură să devină posibilă?

Drept răspuns aș dori să ne îndreptăm atenția asupra pildei semănătorului. Mie mi se pare că aici ni se spune deslușit care este acel lucru pe care Dumnezeu îl cere de la om. „Sămânța care a căzut pe pământ bun sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă sinceră și bună și aduc roadă cu răbdare” (Luca 8:15, RV). Ceea ce cere Dumnezeu de la om este „o inimă sinceră și bună” – bună, deoarece e sinceră. Nu contează dacă un om vrea sau nu să fie mântuit, nu contează dacă înțelege sau nu; dacă el este gata să fie sincer față de Dumnezeu, Dumnezeu este gata să Se întâlnească cu el.

Se ridică întrebarea: Cum se împacă cerința lui Dumnezeu ca omul să aibă „o inimă sinceră și bună” cu afirmația că „inima este nespus de înșelătoare” (Ieremia 17:9)? Dar accentul care se pune în pilda semănătorului nu este pe faptul că omul care primește Cuvântul este un om desăvârșit de sincer în ochii lui Dumnezeu, ci pe faptul că el este sincer față de Dumnezeu. Indiferent ce este în inima lui, el este gata să vină la Dumnezeu în mod deschis. Desigur, este – și rămâne – un adevăr faptul că inima omului este „nespus de înșelătoare”; totuși, e posibil ca un om cu o natură înșelătoare să

se îndrepte cu sinceritate spre Dumnezeu. Un om nesincer poate să vină la Dumnezeu și să-I spună cu sinceritate: „Sunt un păcătos; ai milă de mine!” Pe tărâmul dorinței după Dumnezeu, el poate să acționeze în adevăr. Aceasta este ceea ce Dumnezeu caută la oameni și ceva din această semnificație o regăsim în cuvântul care spune: „Domnul Își întinde privirile peste tot pământul ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui” (2 Cronici 16:9).

Condiția de bază pentru mântuirea unui păcătos nu este credința sau pocăința, ci doar sinceritatea inimii față de Dumnezeu. Dumnezeu nu cere nimic altceva de la el decât să vină cu o asemenea atitudine. În acel loc al sincerității, ce se află în mijlocul înșelăciunii, cade și aduce roadă sămânța cea bună. Într-unul din cei doi complet necinstiți tâlhari răstigniți împreună cu Domnul s-a găsit o fărâmă de dorință sinceră. Vameșul care s-a rugat în templu a fost un om stricat, dar și în el a existat acea sinceritate care l-a determinat să-și recunoască păcătoșenia și să strige către Dumnezeu după îndurare. Ce să spunem despre Saul din Tars? Lui i-a lipsit, cu siguranță, până și dorința după mântuire prin Isus Cristos, dar Domnul a văzut în el, pe drumul Damascului, o inimă sinceră înspre Dumnezeu și acela a fost punctul de început al istoriei lui cu Domnul. El s-a atins în mod sincer de Domnul atunci când a întrebat: „Doamne, ce vrei să fac?” și acea „atingere” a fost suficientă pentru a fi mântuit pe loc. Căci realitatea Evangheliei, care face posibilă atingerea inițială de Isus Cristos, este cea care îl mântuiește pe păcătos, și nu înțelegerea pe care o are păcătosul cu privire la ea.

După cum a reieșit din cele câteva cazuri pe care le-am pomenit mai devreme, noi ar trebui să încurajăm pe orice păcătos să îngenuncheze cu o inimă sinceră și să se roage, spunându-I Domnului în mod deschis care este atitudinea lui. Nouă, creștinilor, ni se spune că trebuie să ne rugăm în numele Domnului Isus (Ioan 14:14; 15:16; 23:24); prin aceasta înțelegem, desigur, nu doar o simplă formulă de cuvinte, ci un act de credință în El. Dar, în cazul păcătoșilor, lucrurile stau altfel, căci sunt rugăciuni pe care Dumnezeu le ascultă, deși nu sunt rostite în numele lui Isus. În

Fapte 10:4 îngerul i-a spus lui Corneliu: „Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu și El și-a adus aminte de ele.” Dacă este un strigăt sincer, din inimă, Dumnezeu îl ascultă. Inima păcătosului Îl poate atinge pe Dumnezeu.

Un exemplu izbitor despre cineva care a venit la Dumnezeu fără ca măcar să fi vrut să fie mântuit îl găsim în experiența unei doamne engleze din secolul trecut. Aparținând unei familii bogate, cu o poziție socială bună, ea a primit o educație aleasă; era o bună muziciană și o dansatoare desăvârșită; pe deasupra, era tânără și frumoasă. Într-o noapte a avut loc un bal la care a fost invitată și ea. Era îmbrăcată cu o rochie special făcută pentru acea ocazie și, în noapte aceea, ea a fost în centrul atenției și toți căutau să-i intre în grații. A fost, s-ar putea spune, un mare triumf pentru ea.

După ce balul s-a terminat, ea s-a dus acasă, s-a dezbrăcat de rochia de bal și a aruncat-o jos. S-a trântit la pământ și a spus: „O, Dumnezeule, am tot ce vreau: bogăție, popularitate, frumusețe, tinerețe – și totuși, mă simt complet nenorocită și neîmplinită. Creștinii mi-ar spune că aceasta este o dovadă că lumea este goală și deșartă și că Isus ar putea să mă mântuiască și să-mi dea pace, bucurie și împlinire. Dar eu nu vreau împlinirea pe care El o poate da. Nu vreau să fiu mântuită. Te urăsc și urăsc pacea și bucuria TA. Dar, o, Dumnezeule, dă-mi ce nu vreau și, dacă poți, fă-mă fericită!” Se spune că, atunci când s-a ridicat de pe genunchi, era o femeie mântuită și a devenit o persoană care L-a cunoscut pe Domnul într-un mod profund.

Repet: tot ceea ce trebuie este o inimă sinceră. Dacă Îl vrei pe Dumnezeu, nu este nicio dificultate. Dar, slavă Lui, chiar dacă nu Îl vrei, El tot te va auzi dacă vei veni la El cu o inimă sinceră.

Cel care te ajută este aproape

Am spus că un strigăt din inimă către Dumnezeu este suficient. Potrivit cuvintelor lui Ioel, citate de Petru, „oricine va chema numele Domnului va fi mântuit.” Cum e posibil lucrul acesta?

Pentru că Dumnezeu a împlinit cealaltă promisiune (citată de Petru din aceeași prorocie), și anume: „voi turna Duhul Meu peste orice făptură” (Fapte 2:17, 21). Întrucât Duhul Sfânt a fost turnat peste întreaga omenire, un strigăt va fi suficient.

Niciun vestitor al Evangheliei nu este de prea mare folos dacă nu crede lucrul acesta. Prezența Duhului Sfânt și apropierea Lui de cel păcătos sunt vitale în mesajul nostru. Dumnezeu din cer este mult prea departe; El este, să zicem așa, inaccesibil omului. Dar Pavel a scris celor din Roma: „Să nu zici în inima ta: «Cine se va sui în cer?» (adică să-L aducă pe Cristos jos)... Cuvântul este aproape de tine... Fiindcă «oricine va chema numele Domnului va fi mântuit»” (Romani 10:6, 8, 13).

Ori de câte ori vestesc cuiva Evanghelia, eu cred că Duhul Sfânt este asupra acelei persoane. Nu vreau să spun că Duhul Sfânt este înlăuntrul celor necredincioși, ci că El este afară. Ce face El? Așteaptă – așteaptă să-L aducă pe Cristos în inimile lor. Duhul Sfânt așteaptă să intre în inima celor care ascultă Evanghelia. El este ca lumina. Ridică fie cât de puțin obloanele și ea va năvăli înăuntru, luminând interiorul. Să fie doar un strigăt din inimă către Dumnezeu și, în acel moment, Duhul intră și începe lucrarea Lui transformatoare de convingere, pocăință și credință – miracolul nașterii din nou.

Petru nu numai că a observat intervenția miraculoasă a Duhului Sfânt asupra ascultătorilor lui, atunci când le-a vestit Evanghelia în casa lui Corneliu; el a avut, desigur, propria experiență a lucrării Duhului în inima lui. „Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt a coborât peste ei ca și peste noi la început” (Fapte 11:15). Probabil că cea mai mare condiție a succesului în aducerea oamenilor la Cristos este faptul de a ne aminti că același Duh Sfânt care a venit în ajutorul nostru în ceasul de întuneric este aproape, așteptând să intre și să lumineze și inimile lor și să realizeze în ei lucrarea de mântuire căreia, strigând către Dumnezeu, i-au deschis ușa.

Am avut un prieten care predica într-un anumit oraș. O femeie l-a chemat la o parte și el a discutat cu ea și i l-a vestit pe Cristos. I-a vorbit despre păcatul ei, despre pedeapsa pentru păcat și despre

Domnul care a venit ca să o mântuiască. Femeia însă i-a spus: „Nu cred că știți cât de frumos este păcatul; nu ați gustat niciodată din plăcerile lui. Mie îmi place să păcătoiesc. Viața ar fi goală fără asta.” După un timp prietenul meu a propus să se roage. Femeia a replicat: „Ce ar putea cineva așa de păcătos ca mine să-I spună Dumnezeuului tău? Nu este pocăință în inima mea. Nu am nimic despre care să spun că ar fi primit înaintea Lui.” Atunci prietenul meu i-a spus: „Dumnezeul meu înțelege. El este aproape de dumneavoastră și poate auzi orice rugăciune; spuneți-I, așadar, exact ceea ce mi-ați spus mie.” Ea a fost uimită, căci până atunci ea auzise doar felul de rugăciune formală în care trebuie să spui ce nu crezi, și asta de dragul de a fi politicos! Apoi el i-a arătat versetul din Fapte 11 unde se vorbește, în legătură cu neamurile peste care a coborât Duhul Sfânt, că Dumnezeu le-a „dat” pocăință, ca să capete viața. Astfel, ea s-a rugat și i-a spus totul lui Dumnezeu care îi înțelege pe păcătoși. „Deși nu vreau să mă pocăiesc”, a stăruit ea, „o, Dumnezeule, ajută-mă și dă-mi pocăință!” Și El i-a dat! Ea a deschis ferestrele inimii ei ca să pătrundă lumina Duhului Lui și s-a ridicat de pe genunchi mântuită.

Iată deci care este principiul: întrucât Isus este Prietenul păcătoșilor și întrucât Duhul Sfânt își asumă sarcina de a face ceea ce oamenii nu pot, păcătoșii pot veni la Dumnezeu exact așa cum sunt. Ei nu au nevoie să se schimbe câtuși de puțin, nici nu e necesar să găsească în ei înșiși capacitatea de a face ceva. Dacă un om te roagă să îi vestești Evanghelia mântuirii și apoi îți spune: „Domnule, vreau să fiu mântuit”, iar la îndemnul tău de a crede el îți răspunde: „Nu pot să cred”, ce vei face? Îi vei spune: „Mă tem că lucrurile nu sunt bine cu dumneavoastră. Duceți-vă și reveniți când veți putea crede”? Oare prin aceasta nu îi ceri să facă ceva pentru mântuirea lui? Un alt om spune: „Eu nu vreau să fiu mântuit.” Ce vei face atunci? Îl vei trimite acasă așteptând să apară în viața lui vreo problemă sau vreo durere care să-l îndrepte spre Dumnezeu? Procedând astfel, oare nu îi vei închide ușa? De ce e nevoie să punem păcătoșilor așa de multe condiții înainte ca ei să fie mântuiți? În mod sigur, dacă Isus este Prietenul păcătoșilor, toți oamenii pot veni așa

cum sunt; deoarece Duhul Lui este aproape, gata de a lucra, putem să ne bazăm pe El să facă în ei ceea ce ei înșiși nu pot face.

Pe parcursul celor douăzeci de ani de când vestesc Evanghelia în China, mulți, desigur, au înțeles mai întâi calea mântuirii, mulți au fost, înainte de toate, convinși de păcat, s-au pocăit și au crezut – și au venit la Cristos pe acea bază și au fost mântuiți. Dar, slavă Domnului, au fost și mulți alții care, deși nu s-au pocăit și nu au crezut înainte de toate, sau nici măcar nu au dorit, în mod conștient, să fie mântuiți, au fost totuși convinși să vină sincer la Domnul și să intre în contact personal cu El; în multe din aceste cazuri au urmat apoi și înțelegerea, convingerea, pocăința și credința, iar rezultatul a fost că ei au fost mântuiți în chip minunat. Acest lucru îmi dă încredere să afirm fără echivoc că nu există nici o altă condiție pentru a fi mântuit decât aceea de a fi păcătos și de a fi suficient de sincer pentru a spune asta Domnului. Această condiție este îndeajuns pentru a da voie Duhului Sfânt să înceapă lucrarea Lui de convingere și transformare.

Am vorbit despre cei care nu vor să se pocăiască și despre cei care nu pot să creadă; am vorbit despre cei care nu au nicio dorință de a fi mântuiți și despre cei care își închipuie că sunt prea răi pentru a fi mântuiți; am vorbit despre cei care sunt confuzi și nu pot înțelege Evanghelia, precum și despre cei care înțeleg, dar nu vor să recunoască dreptul lui Dumnezeu asupra lor. Îmi dați voie să vă spun că, totuși, e posibil ca fiecare dintre aceștia să fie mântuit? Eu am cunoscut oameni aparținând tuturor acestor șase categorii și mulți dintre ei au fost mântuiți instantaneu; în plus, am cunoscut și o a șaptea categorie de oameni – cei care nu cred deloc în existența lui Dumnezeu – și am îndrăznit să le spun chiar și acestora că nu e nevoie să înlocuiască mai întâi ateismul cu teismul. Ei pot fi mântuiți așa cum sunt, chiar și fără nicio credință în Dumnezeu, dacă sunt sinceri în legătură cu acest lucru.

Unii vor replica pe loc: „Dar ce facem cu Evrei 11:6? Cu siguranță că acel verset pretinde credință cel puțin în existența lui Dumnezeu.” Ei bine, a fost o vreme când și eu aș fi spus neîndoios același lucru;

dar, într-o zi, am învățat din nou cât de infinit de departe este gata să meargă Dumnezeu pentru a ieși în întâmpinarea fiului ce se întoarce din țara îndepărtată. Lucrul acesta s-a întâmplat în felul următor:

Odată țineam străngeri de evanghelizare în sudul Chinei. Acolo m-am întâlnit cu un vechi prieten, de fapt un vechi coleg de școală. Fusese în America și acum lucra la un colegiu ca profesor de psihologie. El avea deja convingerea lui bine conturată despre religie și obișnuia să le spună studenților lui că poate explica, de pe un teren pur psihologic, toate așa-numitele convertiri. Înainte de a începe strângerea m-am dus să îl invit și i l-am vestit pe Cristos. El m-a ascultat un timp, din politețe, dar apoi a zâmbit și mi-a spus: „Nu are niciun rost să-mi predici. Eu nu cred că există Dumnezeu.” Eu i-am răspuns, poate puțin repezit: „Chiar dacă nu crezi în Dumnezeu, roagă-te numai! Vei descoperi ceva.” El a râs: „Să mă rog, când eu nici măcar nu cred în Dumnezeu?! Cum aş putea face asta?” Atunci i-am spus: „Chiar dacă tu nu poți găsi o scară pentru a te urca la Dumnezeu, adevărul este că El a coborât pentru a te găsi pe tine. Roagă-te!” El a râs din nou; totuși, eu am stăruit să facă asta. I-am spus: „Cunosc o rugăciune pe care și tu o poți rosti. Zi așa: «O, Dumnezeule, dacă nu există niciun Dumnezeu, rugăciunea mea este inutilă și eu m-am rugat în zadar; dar, dacă există Dumnezeu, fă-mi cumva de cunoscut lucrul acesta»”. El a replicat: „Dar ce are a face acest Dumnezeu ipotetic cu Isus Cristos? Unde apare aici creștinismul?” L-am sfătuit să adauge o propoziție la rugăciunea lui, cerându-I lui Dumnezeu să-i arate și aceasta. I-am explicat că eu nu îl puneam să admită că există Dumnezeu; nu îi ceream să admită nimic, decât un lucru – un singur lucru –, și anume să fie sincer. Inima lui trebuie să se regăsească în rugăciune. Să nu fie doar o repetare vană de cuvinte.

Nu eram sigur că am realizat ceva, dar, când am plecat de la el, i-am lăsat o Biblie.

Ziua următoare, la sfârșitul primei străngeri de evanghelizare, am rugat pe cei care l-au primit pe Domnul să se ridice în picioare; primul care a făcut asta a fost acel profesor. Mai târziu m-am dus la el și l-am întrebat: „S-a întâmplat ceva?” Mi-a răspuns: „Multe. Sunt

mântuit.” „Cum s-a petrecut asta?” „După ce ai plecat, am luat Biblia și am deschis-o la Evanghelia după Ioan. Ochi mi-au fost atrași de cuvintele: «Ziua următoare», «a doua zi», «ziua următoare» și m-am gândit: omul acesta știe despre ce vorbește. El a văzut totul. E ca un jurnal. După aceea m-am gândit la ce mi-ai spus și am încercat să văd dacă nu era vreo capcană în spusele tale – dacă mă prindeai în vreun fel. Am recapitulat totul punct cu punct și nu am putut identifica nicio șmecherie. Totul părea a fi perfect logic. Atunci, de ce să nu mă rog, așa cum mi-ai sugerat tu? Dar, dintr-o dată mi-a venit un gând: Și dacă, în realitate, există Dumnezeu? Pe ce poziție mă voi afla într-un asemenea caz? După ce le-am spus studenților mei că nu este nimic adevărat în religie, că psihologia poate să dea răspuns la toate, sunt eu gata să recunosc în fața lor că am greșit? Am cântărit cu grijă acest lucru, dar am simțit că trebuia să fiu sincer. Căci dacă, la urma urmei, există cu adevărat Dumnezeu, aș fi nebun să nu cred în El!

Astfel, am îngenunchiat și m-am rugat; în timp ce mă rugam, am cunoscut, pur și simplu, că există Dumnezeu. Cum am cunoscut, nu pot să explic, dar am cunoscut! Apoi mi-am adus aminte de Evanghelia lui Ioan pe care o citisem, cum părea a fi fost scrisă de un martor ocular, și am știut că dacă așa era, atunci Isus este Fiul lui Dumnezeu – și am fost mântuit!”

O, e minunat ce poate face Dumnezeuul nostru! Când mergi să vestești Evanghelia, să nu pierzi din vedere faptul că El este un Dumnezeu viu, gata să acționeze cu îndurare. Chiar dacă oamenii ar fi puțin mai buni decât sunt, aceasta nu ar ajuta la nimic; și dacă ar fi mult mai răi, aceasta nu ar fi o piedică. Tot ceea ce caută El este „o inimă sinceră și bună”. Și să nu uiți niciodată că Duhul Sfânt este prezent cu putere pentru a îndrepta inimile oamenilor spre Dumnezeu. Să ai credință în El în legătură cu fiecare suflet cu care vii în contact. Singur s-ar putea să nu fii un bun pescar, dar, cooperând cu Duhul lui Dumnezeu, poți să ai încrederea de a aduce la El cel mai mare pește.

(Capitolul 3 din *Dar cu acesta ce va fi?* de Watchman Nee)